

РЕШЕНИЕ

№ 4822

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 23.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1141** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 -чл.178 АПК, във връзка с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ)
Делото е образувано по жалба на Н. П. Н. от [населено място], подадена от пълномощника му адвокат А. К., срещу Решение №1/28.01.2021г. на главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС) в частта му, с която се отказва достъп до обществена информация, поискана със заявление с вх.рег.№ОИ-18/20 от 31.12.2020г.

Жалбоподателят Н. П. Н. обжалва административния акт в оспорената част като незаконосъобразен. Поддържа, че исканата информация представлява обществена информация по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, достъпът до която е свободен. Счита, че сроковете за защита на търсената информация като защитена от закона служебна тайна и класифицирана информация са изтекли. Сочи, че дейността на ИВСС следва да бъде прозрачна за обществото и в тази връзка се позовава на надделяващ обществен интерес относно разкриването на служебната информация без самостоятелно значение, както и относно липсата на съгласие на третите засегнати лица. В съдебното заседание жалбата се поддържа лично от жалбоподателя и от пълномощника му адвокат К. Т.. Искането към съда е административният акт да бъде отменен в оспорената част и ответникът да бъде задължен да предостави исканата информация.

Ответникът – главният инспектор на ИВСС, чрез процесуалния си представител Б. В., служител с юридическо образование, оспорва жалбата. Допълнителни аргументи са

изложени в писмено становище. Твърди, че отказаната информация е със служебен характер и няма самостоятелно значение. Сочи, че заседанията, които провежда инспекторатът и за които се води стенографски протокол, не са публични и имат спомагателно значение за формиране на волята на инспектората като колективен орган. Счита, че в случая не е налице надделяващ интерес, предвид липсата по направените проверки, разкриващи злоупотреби или корупция. Счита, че гражданите могат да изградят мнението си за дейността на ИСВВ по годишните доклади, които се публикуват на официалната страница на инспектората, с което изискването за прозрачност и отчетност на органа е изпълнено. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес в срока по чл. 149, ал.2 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Установени факти:

Жалбоподателят е подал Заявление за достъп до обществена информация с вх.рег.№ ОИ-18/20 от 31.12.2020г., като е поискал информацията, съдържаща се в целите преписки, включващи всички протоколи от проверки, констативни протоколи, актове за установяване на нарушения, доклади, стенографски протоколи и решения/крайни актове по същество, по всеки един от следните казуси (сигнали и проверки), касаещи председателя на Върховния касационен съд съдия Л. П.:

1. Сигнал с вх.№4648/10.05.2017г. – производството прекратено на 21.08.2017г.;
2. Производството пред ИВСС по казуса с Д. И. и Б. П. в Апелативния специализиран наказателен съд(АСНС) – прекратено на 01.04.2019г.;
3. Производството пред ИВСС, касаещо проверката на заснемането на скандално прословутия „музикален видеоклип“ в сградата на Съдебната палата.

Жалбоподателят ясно е изтъкнал в заявлението си значимостта на търсената информация предвид надделяващия обществен интерес.

Ответникът е установил, че второто и третото производство са образувани по сигнали съответно с вх.№№179/09.01.2019г. и 3238/22.04.2020г.

Ответникът е установил също, че по преписката по сигнал с вх.№ 4648/10.05.2017г. се съдържа информация, засягаща следните трети лица: И. С. – управител на [фирма]; Л. П. – председател на ВКС; В. Т. – изпълнителен директор на [фирма]; проф. И. Т.; Я. Б.. От всички лица е изискано съгласие за предоставяне на достъп дообществената информация, която ги засяга. Такова съгласие е дал единствено съдия Л. П., а към момента на постановяване на административния акт не е получен отговор от И. С..

Ответникът е установил също, че по преписката по сигнал с вх.№ 179/09.01.2019г. се съдържа информация, засягаща следните трети лица: В. В. – заместник-председател на АСНС; Д. Р. – съдия в АСНС; Д. Г. – съдия в АСНС; Л. П. – председател на ВКС. От всички лица е изискано съгласие за предоставяне на достъп дообществената информация, която ги засяга. Такова съгласие е дал единствено съдия Л. П., а останалите лица са изразили изричното си несъгласие за предоставяне на достъп до обществената информация.

Със Заповед №З-104/04.11.2016г. на главния инспектор на ИВСС е утвърден списък на категориите информация, създавана, обработвана и съхранявана в ИВСС, подлежащи на класификация като служебна тайна, посочена в Приложение №1 към заповедта. В т.1 от приложението като служебна тайна е класифицирана информацията по чл.175р, ал.3 във връзка с ал.2 във връзка с чл.175л, ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), а именно: сведения относно самоличността на лицето, подало сигнал за наличие на частен интерес на съдия, прокурор или следовател при изпълнение на неговите конкретни служебни функции или задействия, които противаречат на принципите за почтеност, накърняват престижа на съдебната власт или са свързани с нарушаване на независимостта на съдиите, прокурорите или следователите; сведения относно фактите и данните, станали известни във връзка с разглеждането на сигнала; сведения относно писмени документи във връзка с разглежданеот на сигнала.

Ответникът е установил, че към момента на постановяване на административния акт 6-месечният срок по чл.34, ал.1, т.4 от Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) за защита на информация, класифицирана като служебна тайна, не е изтекъл по отношение на третия сигнал с вх.рег.№3238/22.04.2020г.

С постановления административен акт е предоставена информация по трите преписки, представляваща крайните актове – решения на ИВСС съответно от 21.08.2017г., 01.04.2019г. и 25.08.2020г.

По преписки с вх.№№ 4648/10.05.2017г. и 179/09.01.2019г. е отказан достъп до всички протоколи от проверки, констативни протоколи, актове за установяване на нарушения, доклади и стенографски протоколи на основание чл.37, ал.1, т.1 във връзка с чл.13, ал.2 - търсената информация е свързана с оперативната подготовка на актовете на органа и няма самостоятелно значение, и чл.37, ал.1, т.2 - достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация. Изложени са мотиви за липса на надделяващ обществен интерес, предвид липсата на данни по направените проверки за корупция и злоупотреба с власт. Ответникът е приел, че е неприложима разпоредбата на чл.31, ал.4 от ЗДОИ, тъй като исканата обществена информация не може да бъде предоставена в обем и по начин, така че да не се разкрива информация, засягаща интересите на третите лица.

По преписката с вх.рег.№3238/22.04.2020г. достъпът до всички протоколи от проверки, констативни протоколи, актове за установяване на нарушения, доклади и стенографски протоколи е отказан на основание чл.37, ал.1, т.1 във връзка с чл.13, ал.2 от ЗДОИ по същите мотиви.

Правни изводи:

Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в ЗДОИ.

ИВСС е субект по чл.3 от ЗДОИ и е длъжен да предоставя на гражданите информация, която се създава или съхранява в кръга на неговата компетентност. Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му по чл.60, ал.1, т.1 от ЗСВ. Актът е постановен в писмена форма, в която са изложени фактическите и правнит еоснования за издаването му. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на акта.

Актът е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона и в несъответствие с целта му.

Легалното определение на понятието „обществена информация” се съдържа в чл.2, ал.1 ЗДОИ – всяка информация, която е свързана с обществения живот в Република България и която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Двете предпоставки са кумулативни. Съгласно цитираното определение в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Обществената информация е два вида: официална - която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл.10) , и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл.11).

Търсената информация от жалбоподателя попада в обхвата на официалната обществена информация. Ответникът е предоставил само официалната информация и е отказал предоставянето на служебната информация.

По аргумент от чл.7 и чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ достъпът до обществената информация може да бъде ограничен само когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон. Това основание в случая не е налице включително и по отношение на преписката с вх.рег.№3238/22.04.2020г. В хода на съдебното производство на 25.02.2021г. е изтекъл 6-месечният срок за защита на информацията, класирана като служебна, съгласно чл.34, ал.1, т.4 от ЗЗКИ. Този факт е от значение за делото и на основание чл.142, ал.2 от АПК следва да бъде взет предвид при преценката за съответствие със закона. Към момента на постановяване на съдебния акт не са налице пречките по чл.137, ал.1, т.1 от ЗДОИ в хипотезата на наличие на защитена от закона тайна.

Неправилно е позоваването и на чл.37, ал.1, т.1 във връзка с чл.13, ал.2 от ЗДОИ. По отношение на първата преписка, която е приключила с краен акт на 21.08.2017г., ограничението по чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ е неприложимо, тъй като са минали повече от две години от създаването на служебната информация – чл.13, ал. 3 от ЗДОИ. Към настоящия момент това ограничение е отпаднало на основание чл.13, ал.3 от ЗДОИ и по отношение на втората преписка, приключила с краен акт на 01.04.2019г.

Съгласно чл.13, ал.4 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес. По отношение и на трите преписки е налице надделяващ обществен интерес. Легалната дефиниция за "Надделяващ обществен интерес" е дадена в §1, т.6 от ДР на ЗДОИ - този интерес е налице тогава, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. Ответникът неправилно е приел, че търсената информация не е от надделяващ обществен интерес поради това, че при извършените проверки не са установени данни за корупция или злоупотреба с власт по отношение на проверявания субект - председателят на ВКС. В случая с търсената информация жалбоподателят цели да си състави мнение именно относно прозрачността и отчетността на ИВСС, като задължен субект по ЗДОИ, а не относно дейността на председателя на ВКС. Това точно и ясно е посочено в заявлението за достъп до обществена информация и бе

потвърдено в съдебното заседание. ИВСС, като орган, натоварен с правомощия да извършва проверки за почтеност и конфликт на интереси на магистрати, както и да извършва проверки относно образуването и движението на съдебните дела, дължи на обществеността прозрачност и отчетност за дейността си. Обстоятелството, че ИВСС публикува на официалната си интернет страница годишни доклади за дейността си, не е основание за отказване на достъпа до обществена информация – по аргумент от чл.37 от ЗДОИ, още по-малко може да се противопостави на надделяващия обществен интерес. Обществеността би си съставила пълно и обективно мнение относно дейността на ИВСС, като се запознае с начина, по който се разглеждат сигналите и конкретните действия, които се извършват в една проверка, а не като прочете обобщените статистически данни в годишния доклад. Принципите на законосъобразност, обективност и публичност, в съответствие с които ИВСС трябва да извършва дейността си – чл. 40 от ЗСВ, и в изпълнение на които публикува годишни доклади за дейността си, не създават друг специален ред за достъп до тази обществена информация, който да дерогира реда по ЗДОИ. Аргумент в този смисъл се извежда и от систематичното и логическото тълкуване на разпоредбите на ЗДОИ, които също уреждат правила за публикуване на обществената информация и достъпността ѝ в електронна среда (чл.14, чл.15, чл.15а, чл.15б, чл.15в, чл.16), но не въвеждат това като основание за отказ на достъпа до информация. Именно принципът на публичност в дейността на ИВСС, регламентиран в чл.40 от ЗСВ, обосновава надделяващия обществен интерес в хипотезата му на повсяване на прозрачността и отчетността на ИВСС като задължен субект по ЗДОИ.

При наличието на надделяващ обществен интерес не е необходимо съгласие на засегнатите трети лица съгласно чл.31, ал.5, предложение последно от ЗДОИ. В тази хипотеза не се обсъжда приложението на чл.31, ал.4 от ЗДОИ и е без значение дали обществена информация може да бъде предоставена в обем и по начин, така че да не се разкрива информацията, засягаща интересите на третите лица.

Както се установи в съдебното производство, търсената информация е налична при ответника и не съществуват пречки за нейното предоставяне. С оглед характера на уредените обществени отношения и целта на ЗДОИ главният инспектор на ИВСС е длъжен да предостави търсената информация в пълния ѝ обем.

По изложените съображения административният акт в оспорената му част следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката - върната на ответника за ново произнасяне по заявлението при спазване на задължителните указания по прилагането на закона.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за разноски е неоснователна по аргумент от чл.143, ал.1 от АПК.

Жалбоподателят не е поискал присъждане на разноски, поради което съдът не се произнася по разноските.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във връзка с чл.173, ал.2 от АПК и чл.41, ал.1 от ЗДОИ, Административен съд София-град, Второ отделение, 38-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1/28.01.2021г. на главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет в частта му, с която се отказва достъп до обществена информация, поискана със заявление с вх.рег.№ОИ-18/20 от 31.12.2020г.

ИЗПРАЩА преписката на главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по прилагането на закона в 14-дневен срок от влизането на решението в сила.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: